

سنایی غزنوی، عارف و شاعر بزرگ مسلمان، (545 ق)

ابوالمجد مجدود بن آدم سنایی غزنوی، موصوف به حکیم، از بزرگان، حکما و شعراي ایران، در اواسط قرن پنجم هجری در طوس به دنیا آمد.

ابوالمجد مجدود بن آدم سنایی غزنوی، موصوف به حکیم، از بزرگان، حکما و شعراي ایران، در اواسط قرن پنجم هجری در طوس به دنیا آمد. او آن هنگام که به شاعری روی آورد، مداح و شاعر سلطان ابراهیم غزنوی بود و پس از حادثه‌ای از این کار توبه کرد و به عرفان روی آورد. اشعار سنایی بر اخلاق، مواظب، حقایق توحید، عرفان، حکمت و نکات لطیف بسیاری تکیه دارد و آدمی را به تزکیه‌ی درونی و توجه به شناخت خود و بازگشت به الله سوق می‌دهد. سنایی، کلام خود را به اشارات مختلف از احادیث و آیات و قصص و تمثیلات و استدلال‌های عقلی و نتیجه‌گیری از آنها برای اثبات مقاصد خود و نیز اصطلاحات فراوانی علمی آراسته است و به همین سبب، بسیاری از ابیات او، دشوار و محتاج شرح و تفسیر شده‌اند. آثار فراوانی از سنایی به جا مانده است که: حدیقه الحقیقه و شریعه الطریقه، زاد السالکین، سیر العباد الی المعاد و کارنامه‌ی بلخ از آن جمله‌اند. وفات وی را سال 555 ق نیز گفته‌اند.